

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Skattestyrelsesloven træder i kraft den 1. januar 1979, og i forbindelse hermed skal landsskatteretten have ny forretningsorden til afløsning af den hidtidige (indeholdt i bekendtgørelse nr. 299 af 7. juli 1942), der på flere punkter er uforenelig med de regler for landsskatterettens virke, der er en følge af skattestyrelsesloven.

Den gældende forretningsorden indeholder i sin § 13, stk. 2, en bestemmelse om, at »mindretalsvotum optages ikke i kendelsen«, og denne bestemmelse har i de sidste år både i og uden for landsskatteretten været stærkt kritiseret, fordi den ikke stemmer med de principper, der er indeholdt i retsplejeloven, og som i stigende omfang følges, når der træffes afgørelser af nævn og råd og andre administrative instanser med større eller mindre judicielt tilsnit.

Borgerne har krav på at få besked om, på hvilket grundlag der er truffet afgørelse i deres sag, og i det omfang, der er tale om at kunne påklage eller påanke afgørelsen til en højere myndighed, er det åbenbart, at oplysningen om en uoverensstemmelse mellem de medlemmer af det pågældende nævn eller råd, som har deltaget i afgørelsen, kan være en værdifuld vejledning, når den pågældende borger skal beslutte, om han vil gå videre med sagen.

Formelt kunne en ændring i så henseende indføres i den nye forretningsorden for landsskatteretten uden direkte hjemmel i loven, men da der her er tale om brud med en praksis, som er lige så gammel som landsskatteretten, har forslagsstillerne fundet det rigtigt, at offentliggørelsen af mindretalsudtalelser (dissenser) får udtrykkelig støtte i loven.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Medens retsplejeloven (i § 218) kræver, at uoverensstemmelser både med hensyn til begrundelse og med hensyn til resultat skal gengives i en dom,

har forslagsstillerne fundet det tilstrækkeligt, at man i en kendelse fra landsskatteretten alene angiver uoverensstemmelsen, hvis den tager sigte på resultatet. Kommer de deltagende retsmedlemmer i en sag til det samme resultat, men med varierende begrundelser, kan det nok være praktisk at optage disse forskellige begrundelser i kendelsen, men da landsskatteretten arbejder under et betydeligt tidspres som følge af en stor sagsmængde, som der for øjeblikket er en betydelig restance med hensyn til afviklingen af, har forslagsstillerne fundet, at man af tidsbesparende hensyn kan se bort fra den nuanceringsforskel, der ligger i en forskellig begrundelse af det samme resultat, og alene kræve en offentliggørelse, hvor forskellige begrundelser fører til forskellige resultater.

I retsplejeloven offentliggøres dommernes navne i borgerlige sager, men ikke i straffesager, der i princippet afgøres under medvirken af lægmænd (domsmænd eller nævninge) under behandlingen for underretterne og landsretterne.

Forslagsstillerne har fundet, at de skattesager, som landsskatteretten træffer afgørelse i, har sådanne lighedspunkter med de sager, hvori domsmænd eller nævninge medvirker, at man bør overføre reglerne fra dette område, og det foreslås derfor, at navnene på de retsmedlemmer, der deltager i afgørelsen, ikke offentliggøres.

Til nr. 2.

Det fremgår af § 33, stk. 2, at landsskatterettens kendelser med hensyn til værdiansættelser af fast ejendom er endelige. Selv om antallet af disse sager ikke er særlig stort (ca. 150 årligt), og selv om det også kan være en vejledning ved afgørelsen af andre sager af lignende art at få at vide, at der har været varierende opfattelse med hensyn til resultatet, uanset at kendelsen er endelig og ikke kan indbringes for nogen højere instans, har forslagsstillerne alligevel fundet, at en offentliggørelse af en eventuel dissens i disse sager kan undlades. Bag dette standpunkt ligger de samme hensyn til en tidsbesparelse for landsskatterettens ekspeditions-